

Sygn. akt I UK 451/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania R. Ł.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.  
o przywrócenie prawa do renty,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 kwietnia 2014 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 24 kwietnia 2013 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy R. Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 15 lutego 2012 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 13 listopada 2009 r. odmawiającej mu prawa do renty. Negatywne rozstrzygnięcie wynikało z ustalenia, w tym na podstawie opinii biegłych, braku niezdolności do pracy (art. 12 i art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „jako oczywiście uzasadnionej” wskazano na występowanie w sprawie „zagadnienia prawnego mianowicie, czy na gruncie przepisu art. 285 § 1 k.p.c. biegli sądowi wydając opinie dotyczącą niezdolności do pracy ubezpieczonego oraz uzależniając ten stopień niezdolności od konieczności wykonania dodatkowych badań w celu wykluczenia agrawacji powinni wydać Ubezpieczonemu skierowanie na przedmiotowe badanie oraz konkretnie wskazać Zakład Opieki Zdrowotnej, gdzie Ubezpieczony mógłby

bezpłatnie te badania wykonać. W opinii sądowej biegli sądowi z zakresu kardiologii, okulistyki, laryngologii, alergologii po przeprowadzeniu badania uznali badanego Ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy do momentu wykonania dodatkowych badań uściślających rozpoznania okulistyczne (k. 75-77 akt sprawy). W ocenie biegłych w celu wykluczenia agrawacji należałoby wykonać badanie wzorkowych potencjałów oraz ERG, albowiem badania te uzupełniają pola widzenia i pozwalają ocenić pełną funkcję narządu wzroku. Wprawdzie biegli sądowi wskazali, że badania te można wykonać w Klinice Okulistyki [...] w B. ul. [...] po uzyskaniu skierowania z Poradni Okulistycznej. Ubezpieczony zwrócił się do okulistów w miejscu zamieszkania o wydanie skierowania na powyższe badania, jednakże nie uzyskał skierowania, gdyż okuliści Ci nie mieli podpisanej umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia. Badanie to nie zostało wykonane przez Ubezpieczonego, albowiem wiązało się to z kosztami, pieniędzy na pokrycie tych badań Ubezpieczony nie posiadał. W związku z powyższym celowe jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy czy uzależniając niezdolność do pracy od dodatkowych badań specjalistycznych biegły sądowy powinien wydać skierowanie na powyższe badania i wskazać zakład opieki zdrowotnej, który te badania bezpłatnie wykona”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Gdyby chodziło o istotne zagadnienie prawne (we wniosku tylko „zagadnienie prawne”) w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., to powinno się ono kotwiczyć w określonym przepisie prawa i przedstawiać problem o znaczeniu uniwersalnym, doniosłym jurydycznie dla dziedziny lub systemu prawa, opracowanym na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Jedyne przepisy jakie powołano we wniosku to art. 285 § 1 k.p.c., stanowiący, że „Opinia biegłego powinna zawierać uzasadnienie”. Na podstawie tak konkretnej treści

przepisu trudno o problemy jurydyczne w jego wykładni a tym bardziej o problem rangi istotnego zagadnienia prawnego. Innymi słowy na podstawie tej regulacji wniosek nie formułuje i nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze przepis art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Jeżeli chodziłoby o podstawę przysądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., to spełnia się ona wtedy, gdy „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”, co wymaga odrębnego od podstaw kasacyjnych, wskazania i wykazania naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zarzuca naruszenia prawa materialnego, które wszak decyduje o wyniku sprawy (sporu). Jedyny zarzut łączony jest z przepisem procesowym z art. 285 § 1 k.p.c., jednak nawet w przypadku takiej podstawy kasacyjnej nie każde naruszenie prawa procesowego ma znaczenie dla uwzględnienia skargi kasacyjnej. Procesowa podstawa kasacyjna jest zasadna, jeżeli uchybienie procedurze mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Wniosek nie wykazuje tego warunku, gdyż zarzutu procesowego nie łączy z zarzutem naruszenia prawa materialnego. Nie zakwestionowano też choćby naruszenia art. 217 § 3 k.p.c., czyli co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności. Natomiast metodyka pracy biegłego i znaczenie jego opinii w postępowaniu, nie mogą być kazuistycznie i wiążąco określona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, gdyż kwestie te wystarczająco reguluje procedura cywilna. Tak też wynika z ustawy zasadniczej (art. 176 ust. 2 Konstytucji).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

[aw]